

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 348

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 mai 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
98.	— Lege pentru ratificarea Protocolului semnat la București, la 4 iulie 2016, de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impunerii și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996	2	
	Protocol de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impunerii și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996	2-4	
451.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului semnat la București, la 4 iulie 2016, de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impunerii și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996	4	
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
36.	— Hotărâre privind adoptarea avizului motivat referitor la Propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piața internă a energiei electrice (reformare) COM (2016) 861	5	
37.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților	6	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 53 din 2 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală	7-9	
★			
	Opinie concurentă.....	10-11	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
298.	— Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Regiei Autonome „Rasirom”, aflată sub autoritatea Serviciului Român de Informații	11-13	
300.	— Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare în domeniul arhivistic dintre Ministerul Afacerilor Interne din România, prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina, semnat la 11 octombrie 2016 la Iași		13
	Acord de cooperare în domeniul arhivistic între Ministerul Afacerilor Interne din România, prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina		14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
670.	— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea și completarea art. 2 din Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și din titlurile de plată emise în condițiile art. 10 alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 90/2017		15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Protocolului semnat la București,
la 4 iulie 2016, de modificare a Convenției dintre România
și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impuneri
și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit
și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Articol unic. — Se ratifică Protocolul semnat la București, la 4 iulie 2016, de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996 și ratificată prin Legea nr. 26/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 18 martie 1997.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
NICULAE BĂDĂLĂU

București, 9 mai 2017.
Nr. 98.

PROTOCOL**de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impuneri
și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996**

România și Republica Uzbekistan,
dorind să modifice Convenția dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996 (denumită în continuare „Convenția”),
au convenit următoarele:

ARTICOLUL I

Paragraful 3 al articolului 2 „Impozite vizate” din Convenție este eliminat și înlocuit cu următoarele:

„3. Impozitele existente asupra cărora se aplică Convenția sunt, în special:

- a) în cazul Republicii Uzbekistan:
 - (i) impozitul pe profitul entităților;
 - (ii) impozitul pe venitul persoanelor fizice;
 - (iii) impozitul pe proprietate;
- (denumite, în continuare, «impozit uzbek»);
- b) în cazul României:
 - (i) impozitul pe venit;
 - (ii) impozitul pe profit;
- (denumite, în continuare, «impozit român»).

ARTICOLUL II

1. Literele b) și c) ale paragrafului 1 al articolului 3 „Definiții generale” din Convenție sunt eliminate și înlocuite cu următoarele:

„b) termenul «Uzbekistan» înseamnă Republica Uzbekistan; folosit în sens geografic, acesta înseamnă teritoriul Republicii Uzbekistan, inclusiv apele teritoriale și spațiul aerian asupra cărora Republica Uzbekistan poate exercita drepturi suverane și jurisdicție, inclusiv drepturi de folosire a subsolului și a resurselor naturale, în baza legislației Republicii Uzbekistan și în conformitate cu dreptul internațional;

c) termenul «România» înseamnă teritoriul de stat al României, inclusiv marea sa teritorială și spațiul aerian de deasupra acestora, asupra cărora România își exercită suveranitatea, precum și zona contiguă, platoul continental și zona economică exclusivă asupra cărora România exercită drepturi suverane și jurisdicție, în conformitate cu legislația sa și cu normele și principiile dreptului internațional;”

2. Litera j) a paragrafului 1 al articolului 3 „Definiții generale” din Convenție este eliminată și înlocuită cu următoarele:

- „j) expresia «autoritate competentă» înseamnă:
 - (i) în cazul Republicii Uzbekistan, președintele Comitetului de Stat pentru Impozite sau reprezentantul său autorizat;
 - (ii) în cazul României, ministrul finanțelor publice sau reprezentantul său autorizat;”.

ARTICOLUL III

Textul articolului 27 „Schimb de informații” din Convenție este eliminat și înlocuit cu următoarele:

„ARTICOLUL 27**Schimbul de informații**

1. Autoritățile competente ale statelor contractante vor schimba astfel de informații care se consideră că sunt relevante pentru aplicarea prevederilor prezentei Convenții sau pentru

administrarea ori aplicarea legislațiilor interne privitoare la impozitele de orice fel și natură percepute în numele statelor contractante sau al autorităților locale sau unităților administrativ-teritoriale ale acestora, în măsura în care impozitarea la care se referă nu este contrară Convenției. Schimbul de informații nu este limitat de articolele 1 și 2.

2. Orice informație obținută în baza paragrafului 1 de un stat contractant va fi tratată ca fiind secretă în același mod ca și informația obținută în baza legislației interne a aceluși stat și va fi dezvăluită numai persoanelor sau autorităților (inclusiv instanțelor judecătorești și organelor administrative) însărcinate cu stabilirea, încasarea, aplicarea, urmărirea sau soluționarea contestațiilor cu privire la impozitele care fac obiectul paragrafului 1 sau cu supravegherea acțiunilor menționate anterior. Asemenea persoane sau autorități vor folosi informația numai în astfel de scopuri. Acestea pot dezvălui informația în procedurile judecătorești sau în deciziile judiciare.

3. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu vor fi interpretate în niciun caz ca impunând unui stat contractant obligația:

a) de a lua măsuri administrative contrare legislației și practicii administrative a aceluși sau a celuilalt stat contractant;

b) de a furniza informații care nu pot fi obținute pe baza legislației sau în cadrul practicii administrative obișnuite a aceluși sau a celuilalt stat contractant;

c) de a furniza informații care ar dezvălui un secret comercial, de afaceri, industrial sau profesional ori un procedeu de fabricație sau informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice (ordre public).

4. Dacă un stat contractant solicită informații în conformitate cu prezentul articol, celălalt stat contractant va utiliza măsurile sale de culegere a informațiilor pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă celălalt stat nu are nevoie de astfel de informații pentru scopurile sale fiscale. Obligația prevăzută în propoziția anterioară este supusă limitărilor prevăzute de paragraful 3, însă aceste limitări nu vor fi interpretate în niciun caz ca permițând unui stat contractant să refuze furnizarea de informații doar pentru faptul că acesta nu are niciun interes național față de informațiile respective.

5. Prevederile paragrafului 3 nu vor fi interpretate în niciun caz ca permițând unui stat contractant să refuze furnizarea de informații doar pentru faptul că informațiile sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de un împrumutnic sau de o persoană care acționează ca agent sau în calitate fiduciară sau pentru că acestea se referă la drepturile de proprietate deținute în cadrul unei persoane.”

ARTICOLUL IV

Articolul 27A se adaugă la Convenție și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 27A

Asistență în colectarea impozitelor

1. Statele contractante își vor acorda reciproc asistență în colectarea creanțelor fiscale. Această asistență nu este limitată de articolele 1 și 2. Autoritățile competente ale statelor contractante pot stabili de comun acord modul de aplicare a prezentului articol.

2. Expresia «creanță fiscală» folosită în prezentul articol înseamnă o sumă datorată în legătură cu impozite de orice fel și natură percepute în numele statelor contractante sau al autorităților locale sau unităților administrativ-teritoriale ale acestora, în măsura în care impozitarea la care se referă nu este contrară prezentei Convenții sau oricărui altui instrument la care sunt parte statele contractante, precum și dobânzile, penalitățile administrative și cheltuielile de colectare sau cele privind măsurile asigurătorii legate de o astfel de sumă.

3. Când o creanță fiscală a unui stat contractant este executorie în baza legislației aceluși stat și este datorată de o persoană care nu poate la momentul respectiv să împiedice colectarea sa în baza legislației aceluși stat, acea creanță fiscală va fi acceptată în scopul colectării, la solicitarea autorității competente a aceluși stat, de către autoritatea competentă a celuilalt stat contractant. Creanța fiscală respectivă va fi colectată de către celălalt stat în conformitate cu prevederile legislației sale aplicabile în cazul executării silite și colectării propriilor sale impozite, ca și când creanța fiscală ar fi o creanță fiscală a celuilalt stat.

4. Când o creanță fiscală a unui stat contractant este o creanță în legătură cu care acel stat poate să ia măsuri asigurătorii, în baza legislației sale, în vederea asigurării colectării acesteia, acea creanță fiscală va fi acceptată în scopul luării măsurilor asigurătorii, la solicitarea autorității competente a aceluși stat, de către autoritatea competentă a celuilalt stat contractant. Celălalt stat va lua măsurile asigurătorii cu privire la creanța fiscală respectivă în conformitate cu prevederile legislației sale, ca și când creanța fiscală ar fi o creanță fiscală a celuilalt stat, chiar dacă la momentul când aceste măsuri sunt aplicate creanța fiscală nu este executorie în primul stat menționat sau este datorată de o persoană care are dreptul să împiedice colectarea sa.

5. Prin derogare de la prevederile paragrafelor 3 și 4, o creanță fiscală acceptată de un stat contractant în scopul paragrafului 3 sau 4 nu va fi supusă în acel stat termenului de prescripție sau acordării oricărei priorități aplicabile unei creanțe fiscale în baza legislației aceluși stat pe considerente legate de natura acesteia. În plus, o creanță fiscală acceptată de un stat contractant în scopul paragrafului 3 sau 4 nu va avea în acel stat nicio prioritate aplicabilă acelei creanțe fiscale în baza legislației celuilalt stat contractant.

6. Procedurile legate de existența, valabilitatea sau suma unei creanțe fiscale a unui stat contractant nu vor fi aduse în atenția instanțelor judecătorești sau organelor administrative ale celuilalt stat contractant.

7. Când, în orice moment după ce a fost făcută o solicitare de către un stat contractant în baza paragrafului 3 sau 4 și înainte ca celălalt stat contractant să colecteze și să transmită respectiva creanță fiscală primului stat menționat, respectiva creanță fiscală încetează să fie:

a) în cazul unei solicitări făcute în baza paragrafului 3, o creanță fiscală a primului stat menționat care este executorie în baza legislației aceluși stat și este datorată de o persoană care nu poate la momentul respectiv să împiedice colectarea sa în baza legislației aceluși stat; sau

b) în cazul unei solicitări făcute în baza paragrafului 4, o creanță fiscală a primului stat menționat în legătură cu care acel stat poate să ia măsuri asigurătorii, în baza legislației sale, în vederea asigurării colectării acesteia, autoritatea competentă a primului stat menționat va informa cu promptitudine autoritatea competentă a celuilalt stat în legătură cu acest fapt și, în funcție de opțiunea celuilalt stat, primul stat menționat fie își va suspenda, fie își va retrage solicitarea.

8. Prevederile prezentului articol nu vor fi interpretate în niciun caz ca impunând unui stat contractant obligația:

a) de a lua măsuri administrative contrare legislației și practicii administrative a aceluși sau a celuilalt stat contractant;

b) de a lua măsuri care ar fi contrare ordinii publice (ordre public);

c) să asigure asistență în cazul în care celălalt stat contractant nu a luat toate măsurile rezonabile de colectare sau asigurătorii, după caz, disponibile în baza legislației sau practicii administrative a acestuia;

d) să asigure asistență în acele cazuri în care povara administrativă pentru acel stat este în mod evident

disproporționată în raport cu beneficiul ce va fi obținut de celălalt stat contractant.”

ARTICOLUL V

Articolul 28A se adaugă la Convenție și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 28A

Modificări

Prezenta convenție poate fi modificată de comun acord de către statele contractante prin protocoale separate care vor face parte integrantă din prezenta convenție.”

ARTICOLUL VI

Ambele state contractante își vor notifica reciproc, pe cale diplomatică, îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea în vigoare a prezentului protocol. Prezentul protocol va intra în vigoare la data ultimei notificări și va produce efecte în sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic imediat următor anului în care acesta a intrat în vigoare.

ARTICOLUL VII

Prezentul protocol va face parte integrantă din convenție și va rămâne în vigoare până la încetarea valabilității convenției.

Drept care, subsemnații, autorizați în mod corespunzător în acest scop, au semnat prezentul protocol.

Semnat la București, la 4 iulie 2016, în două exemplare originale, în limbile română, uzbekă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergențe de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru România,
Gabriel Biriș,

secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice

Pentru Republica Uzbekistan,
Botir Parpiev,

președintele Comitetului de Stat pentru Impozitare

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru ratificarea
Protocolului semnat la București, la 4 iulie 2016, de modificare
a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan
pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale
cu privire la impozitele pe venit și pe capital,
semnată la București la 6 iunie 1996**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului semnat la București, la 4 iulie 2016, de modificare a Convenției dintre România și Republica Uzbekistan pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 6 iunie 1996, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 8 mai 2017.
Nr. 451.

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****privind adoptarea avizului motivat referitor la Propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piața internă a energiei electrice (reformare)
COM (2016) 861**

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160 — 185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Avizul motivat nr. 4c-19/170 adoptat de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 3 mai 2017, Camera Deputaților:

1. Constată că sunt îndeplinite condițiile stabilite prin tratate ca propunerea să facă obiectul controlului parlamentar al subsidiarității: are caracter legislativ și aparține categoriei competențelor care nu sunt exclusive Uniunii Europene, în sensul art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (2) TUE și, respectiv, art. 2 alin. (6) TFUE.

2. Constată că aspectele transnaționale sunt evidente, ceea ce ar justifica o acțiune la nivelul Uniunii pentru realizarea obiectivelor, dacă intervenția normativă propusă ar fi în acord cu tratatele Uniunii.

3. Consideră că stabilirea centrelor operaționale regionale prevăzută de articolul 32 al propunerii, ca structuri decizionale ce combină operatorii de transport naționali, nu prezintă valoare adăugată față de mecanismul actual de cooperare între operatorii naționali, mecanism ce nu implică transferul puterii de decizie. Acest mecanism s-a dovedit eficient și în situații de criză a furnizării de energie, astfel încât modificarea sa prin stabilirea unor centre decizionale regionale nu apare ca justificată.

4. Consideră că introducerea dreptului centrelor operaționale regionale de a emite acte cu putere obligatorie este incompatibilă cu responsabilitățile statelor membre în ceea ce privește securitatea în aprovizionarea cu energie, iar împărțirea responsabilităților între operatorii naționali și cei regionali induce un risc de conflict normativ și chiar unul de neînțelegere la nivelul politicilor, cu efecte asupra funcționării operative a sistemelor naționale de electricitate, fără ca prin acest drept nou-introdus să se genereze un avans în convergența pieței unice a energiei.

5. Subliniază că stabilirea „relevanței transfrontaliere” drept condiție pentru exercitarea puterii decizionale a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) prezintă riscul de a antrena discreționar un transfer permanent al drepturilor de reglementare de la nivel național, deoarece orice neînțelegere dintre agențiile de reglementare ale statelor membre vecine ar putea fi prezentată de către acestea ca o problemă transfrontalieră, în temeiul cadrului normativ al pieței unice.

6. Consideră că obligația introdusă prin propunerea de regulament pentru autoritățile de reglementare naționale de a înainta spre aprobare propunerile de cooperare regională Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) reprezintă o încălcare directă a principiului subsidiarității.

7. Solicită clarificarea modului de stabilire a zonelor de ofertare, pentru a respecta atribuțiile convenite ale Agenției

pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), deoarece propunerea de regulament transferă la nivelul Uniunii puterea de decizie de la statele membre în ceea ce privește alocarea capacităților și gestionarea congestiilor, deși decizia are un caracter preponderent tehnic și introduce în plus dreptul ACER de aprobare a metodologiei și ipotezelor utilizate în reconfigurare, precum și a configurațiilor alternative ale zonelor de ofertare, drept ce ar trebui convenit în prealabil de către statele membre.

8. Remarcă faptul că dreptul conferit Comisiei Europene de a stabili și alte responsabilități Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (articolul 14 din propunere) include stabilirea de puteri de decizie suplimentare, acțiune ce excedează rolului Comisiei Europene stabilit prin tratate, fiind un atribut conferit în exclusivitate mecanismului legislativ al statelor membre.

9. Consideră că există un grad prea mare de detaliere a normelor propuse, iar categoriile de documente administrative introduse prin regulament, anume deciziile și recomandările „centrelor operaționale regionale” și aprobările emise de Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), pot lipsi de eficiență deciziile autorităților de reglementare ale statelor membre.

10. Menționează că liberalizarea pieței de energie și menținerea derogării pentru aplicarea tarifelor reglementate doar pentru combaterea sărăciei energetice și protejarea consumatorilor casnici vulnerabili nu ar trebui să afecteze dreptul statelor membre de a-și proteja consumatorii și de a asigura competitivitatea entităților economice, caracteristicile variind de la un stat la altul.

11. Atrage atenția asupra dificultăților de asigurare a coerenței și coordonării autorităților naționale în cadrul mecanismului de decizie introdus prin propunere; acesta nu face decât să creeze mai multe centre decizionale cu orizonturi de analiză diferite și mecanisme de transfer al puterii de decizie discreționare sau excesive, o multitudine de condiții de circumstanțiere și un grad ridicat de birocratizare, aspecte ce sunt de natură să afecteze puterea de decizie a statelor membre, fără ca prin aceasta să fie obținută o valoare adăugată a intervenției propuse prin regulament la nivelul Uniunii.

12. Consideră că, întrucât propunerea de regulament transferă nejustificat unor organisme ale Uniunii puteri de decizie a căror exercitare apare ca fiind mai eficientă la nivelul statelor membre, iar sub aspectul atingerii obiectivelor declarate nu are suficientă valoare adăugată, se încălcă principiul subsidiarității și se impune emiterea unui aviz motivat.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 9 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 9 mai 2017.
Nr. 36.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8 din 24 februarie 1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 iunie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Articolul 74 se abrogă.**

2. **La articolul 76, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 76. — (1) În vederea audierii, Comisia de anchetă parlamentară poate cita orice persoană care lucrează în cadrul Guvernului sau în cadrul celorlalte organe ale administrației publice și care poate avea cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei. Persoanele citate sunt obligate să se prezinte în fața Comisiei de anchetă parlamentară.”

3. **La articolul 76, după alineatul (1) se introduc trei noi alineate, alineatele (11)—(13), cu următorul cuprins:**

„(11) În cazul refuzului nemotivat de a răspunde solicitărilor comisiei, aceasta poate propune sesizarea conducătorului autorității sau instituției unde desfășoară activitatea persoana citată, în vederea aplicării în mod corespunzător a prevederilor regulamentelor de organizare și funcționare a instituției respective, sau poate propune sesizarea organelor de urmărire penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 267 din Legea

nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Comisia parlamentară poate invita orice altă persoană care poate avea cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei și care acceptă să fie audiată. Persoana invitată poate răspunde și în scris comisiei de anchetă parlamentară, furnizând informațiile solicitate, sau poate transmite prin poștă documente sau celelalte mijloace de probă pe care le deține și care sunt utile comisiei de anchetă.

(13) Refuzul persoanelor invitate la comisia de anchetă de a furniza informațiile solicitate sau de a pune la dispoziția acesteia celelalte documente sau mijloace de probă deținute utile activității comisiei poate fi considerat ca obstrucționare sau împiedicare a aflării adevărului și poate constitui temei pentru sesizarea organelor de urmărire penală.”

4. **La articolul 76, alineatul (2) se abrogă.**

Art. II. — Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 28 iunie 2016, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din data de 9 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 9 mai 2017.

Nr. 37.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 53

din 2 februarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Gabriel Ungureanu în Dosarul nr. 708/86/2016/a1.1 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 248D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției doamna avocat Silvia Tudor din cadrul Baroului Suceava, cu delegație la dosar de substituie a domnului avocat Andrei Tudor din cadrul aceluiși barou și lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției și partea Ionuț Andy Frumosu au depus cereri prin care solicită judecata în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat Silvia Tudor care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, prevederile art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, în măsura în care termenul „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia” se interpretează că nu este un termen imperativ, iar nerespectarea acestuia nu atrage sancțiunea prevăzută de art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Susține că argumentele avute în vedere de Curtea Constituțională cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015 sunt valabile și în prezenta cauză.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, potrivit căreia s-a statuat că nu există o jurisprudență constantă a instanțelor de judecată care să considere că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este unul de recomandare. Mai consideră că termenul trebuie calculat pe zile pline, iar acest lucru rezultă din chiar Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015.

6. De altfel, din particularitățile cauzei rezultă că excepția este, de asemenea, inadmisibilă, întrucât rechizitoriul a fost înaintat instanței la data de 15 februarie 2016, măsura arestării preventive expirând la data de 19 februarie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea nr. 15 din 24 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 708/86/2016/a1.1, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionuț Gabriel Ungureanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva Încheierii din 17 februarie 2016 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Suceava. Prin această din urmă încheiere s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive față de inculpat și a fost respinsă cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu arestul la domiciliu/control judiciar.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care termenul „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia” se interpretează că nu este un termen imperativ, peremptoriu, iar nerespectarea sa nu ar atrage sancțiunea prevăzută de art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Astfel, instanța de contencios constituțional este competentă să confere „textului criticat interpretarea care îl face compatibil cu Legea fundamentală și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale” (a se vedea Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015).

9. În practica judiciară, interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală nu sunt compatibile cu dispozițiile constituționale invocate. Astfel, în cauză, rechizitoriul a fost înaintat judecătorului de cameră preliminară la data de 15 februarie 2016, cu încălcarea termenului prevăzut de textul criticat, în condițiile în care arestarea preventivă expira la data de 19 februarie 2016. Termenul de 5 zile prevăzut în art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală fiind un termen procesual căruia i se aplică, în ce privește modalitatea de calcul, dispozițiile art. 269 alin. (2) din Codul de procedură penală, ar fi fost respectat numai în situația în care măsura arestării preventive ar fi expirat la data de 21 februarie 2016.

10. Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 că sintagma „înainte de expirarea duratei arestării preventive” are caracter imperativ, iar termenul procesual care include această sintagmă este un termen peremptoriu.

11. Așadar, în cazurile în care rechizitoriul cu propunerea de menținere a arestării preventive, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară cu mai puțin de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii se încalcă dreptul la apărare, care trebuie să fie unul concret și efectiv.

12. Ca atare, autorul excepției apreciază că, în vederea respectării dispozițiilor art. 124 din Constituție, judecătorul are obligația de a interpreta textul de lege criticat în sensul dat de Curtea Constituțională sintagmei „înainte de expirarea duratei arestării preventive”, adică să țină seama că acesta este un termen peremptoriu.

13. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prevederile art. 207 alin. (1) și (4) din

Codul de procedură penală nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, întrucât prin Decizia nr. 336/2015 nu s-a stabilit în mod expres că sintagma „înainte de expirarea duratei arestării preventive” are, în toate ipostazele din Codul de procedură penală, un caracter imperativ, respectiva decizie referindu-se doar la situația prevăzută de art. 235 din Codul de procedură penală, ce vizează prelungirea măsurii arestării preventive în cursul urmăririi penale.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

15. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt similare cu prevederile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, declarate neconstituționale prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015 și că argumentele avute în vedere de instanța de contencios constituțional în decizia precitată pot fi aplicate *tale quale* și în cauza de față.

16. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că „termenul de 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive” este un termen de recomandare, iar nu termen imperativ. În acest sens se face trimitere la argumentele Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015.

17. De asemenea, dispozițiile art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt suficient de clare, predictibile și neechivoce, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului legal al autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 alin. (1) și (4) cu denumirea marginală *Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 207 alin. (1) și (4): „(1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.[...]

(4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.”

21. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și art. 124 alin. (1) și (3) referitor la înfăptuirea justiției în numele legii și la supunerea judecătorilor numai legii.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin

raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin decizia menționată, Curtea a reținut că trimiterea la instanța competentă, de către procuror, a rechizitoriului, împreună cu dosarul cauzei, declanșează procedura de cameră preliminară. În cazul în care inculpatul trimis în judecată se află, la momentul sesizării instanței, sub puterea unei măsuri preventive dispuse în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, primind dosarul, are obligația ca, din oficiu, fără a exista vreo cerere din partea procurorului sau a inculpatului, să procedeze la verificarea — cu respectarea procedurii reglementate de art. 207 din Codul de procedură penală —, a legalității și temeiniciei măsurii preventive căreia îi este supus inculpatul, indiferent de felul acesteia (control judiciar, control judiciar pe cauțiune, arest la domiciliu sau arestare preventivă), și să decidă dacă se impune sau nu ca măsura preventivă să fie menținută. În acest scop, rechizitoriul cuprinde, în mod obligatoriu, date referitoare la măsurile preventive luate în cursul urmăririi penale, așa cum rezultă din dispozițiile art. 328 alin. (1) raportate la art. 286 alin. (2) lit. e) teza finală din Codul de procedură penală. Rechizitoriul poate să cuprindă, potrivit art. 330 din Codul de procedură penală, și propunerea de luare, menținere, revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive. Acest text se referă la dreptul procurorului de a formula cereri în legătură cu măsurile preventive, cereri pe care le poate face fie prin rechizitoriul, odată cu sesizarea instanței, fie ulterior, în cursul procedurii de cameră preliminară. Dreptul procurorului de a formula astfel de cereri nu trebuie, însă, confundat cu sesizarea din oficiu în baza căreia judecătorul de cameră preliminară verifică, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală, legalitatea și temeinicia măsurii preventive (paragraful 14 din Decizia nr. 145 din 17 martie 2016).

23. De asemenea, Curtea a reținut că, atunci când inculpatul trimis în judecată este supus unei măsuri preventive, sesizarea instanței competente trebuie făcută de procuror, conform art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive, iar judecătorul de cameră preliminară trebuie să verifice, din oficiu, legalitatea și temeinicia măsurii preventive în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului și înainte de expirarea duratei acesteia, potrivit art. 207 alin. (2) din Codul de procedură penală. Așadar, dispozițiile de lege menționate stabilesc termene atât pentru procuror — un termen în interiorul căruia să înainteze rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, către judecătorul de cameră preliminară, astfel încât acesta să aibă timpul necesar și suficient pentru a face aceste verificări anterior expirării duratei măsurii preventive —, cât și pentru judecătorul de cameră preliminară (paragraful 15 din Decizia nr. 145 din 17 martie 2016).

24. Cu privire la un termen regresiv similar celui prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin această decizie, Curtea a reținut că, potrivit art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, alin. (2) al aceluiași articol, în prima și ultima teză, stabilind că judecătorul

de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei măsurii, avocatul inculpatului este încunoștințat și i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei (paragraful 19 din Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015). În ceea ce privește natura juridică a termenului regresiv reglementat de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală (art. 159 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968) și consecințele nerespectării acestuia, Curtea a observat că practica judiciară cvasiunanimă a calificat termenul de minimum 5 zile de sesizare a instanței pentru prelungirea arestării preventive ca fiind un termen de recomandare (paragraful 21 din Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015). Ținând cont de faptul că rațiunea termenului de depunere a propunerii de prelungire a duratei arestării preventive este aceea de a asigura respectarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat și de a elimina arbitriul în ceea ce privește dispunerea prelungirii măsurii privative de libertate, Curtea a constatat că acest termen are natura juridică a unui termen peremptoriu, aceasta fiind singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor procesual penale criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la apărare și cu dispozițiile constituționale privind înfăptuirea justiției (paragraful 48 din Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015). Curtea a concluzionat că „nerespectarea termenului de depunere a propunerii de prelungire a arestării preventive la judecătorul de drepturi și libertăți *«cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive»* este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului arestat, așa încât sunt incidente normele procesual penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a depune propunerea de prelungire a duratei arestării preventive și nulitatea absolută a actului făcut peste termen” (paragraful 49 din Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015).

25. Prin Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, mai sus citată, Curtea a constatat că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015 — când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată, aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, practică judiciară care a dat textului valențe

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Gabriel Ungureanu în Dosarul nr. 708/86/2016/a1.1 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

neconstituționale —, în cazul termenului stabilit de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu se poate vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, este inadmisibilă (paragraful 19 din decizia nr. 145 din 17 martie 2016).

26. În același sens sunt și deciziile nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, și nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016.

27. Distinct de cele arătate mai sus, prin Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, menționată anterior, Curtea a reținut că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente prevederile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (paragraful 18 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției nu a motivat în ce constă contrarietatea reclamată, argumentele acestuia vizând numai termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală. Or, ținând seama de exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale potrivit căruia „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, Curtea urmează a respinge și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca inadmisibilă.

OPINIE CONCURRENTĂ

1. Considerăm că **soluția adoptată**, cu unanimitate de voturi, prin Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 2 februarie 2017 — **aceea de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală — trebuia motivată în sensul că, din perspectiva interesului procesual al invocării acestei excepții, nu este îndeplinită condiția existenței legăturii cu soluționarea cauzei**, întrucât termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost respectat în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate. Astfel, în Dosarul nr. 708/86/2016/a1 al Tribunalului Suceava, rechizitoriul a fost emis la data de 15 februarie 2016, în timp ce măsura preventivă expira la data de 19 februarie 2016. Prin urmare, **procurorul a respectat termenul de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, având în vedere că acest termen are o natură juridică mixtă — substanțială și procedurală — și se calculează pe zile pline, iar nu pe zile libere.**

2. Cu privire la termenul stabilit de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a reținut, pe de o parte, că acesta este — ca și termenul prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală — un **termen peremptoriu** (Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, paragraful 19, Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, paragraful 28, și Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragraful 17), iar, pe de altă parte, că nerespectarea lui este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente dispozițiile art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind **decăderea** organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză și **nulitatea absolută** a actului făcut peste termen (Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, paragraful 18).

3. Jurisprudența mai sus menționată a Curții Constituționale se referă, așadar, numai la **caracterul obligatoriu/peremptoriu** al termenului prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar **nu și la modul de calcul** al acestui termen.

4. Art. 160 din Codul de procedură din 1968 avea următorul cuprins: „*Când procurorul dispune, prin rechizitoriul, trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, dosarul se înaintează instanței competente cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea mandatului de arestare sau, după caz, a duratei pentru care a fost dispusă prelungirea arestării*”. Majoritatea instanțelor de judecată au considerat că termenul prevăzut de art. 160 din Codul de procedură penală din 1968 era un termen de recomandare, astfel că nu s-a pus problema modulului exact de calcul al acestuia. În mod similar, în literatura de specialitate discuțiile s-au purtat doar asupra caracterului peremptoriu sau de recomandare al termenului de 5 zile instituit de art. 160 din vechiul Cod de procedură penală, motiv pentru care nici **doctrina nu s-a pronunțat cu privire la natura juridică a acestui termen, respectiv dacă este procedural sau substanțial.**

5. În cazul în care termenul de 5 zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din noul Cod de procedură penală este considerat a fi unul **substanțial**, el se calculează **pe zile pline**, neavând relevanță faptul că expiră într-o zi lucrătoare sau într-una nelucrătoare, conform dispozițiilor art. 271 din Codul de procedură penală cu privire la calculul termenelor în cazul măsurilor privative sau restrictive de drepturi.

6. În schimb, în cazul în care s-ar interpreta că acest termen este unul pur **procedural**, el s-ar calcula **pe zile libere**, ceea ce ar însemna că înaintarea rechizitoriului, împreună cu dosarul

cauzei, ar trebui efectuată de către procuror **cu 7 zile înainte de expirarea duratei măsurii preventive**, iar, în cazul în care termenul procedural s-ar împlini într-o zi nelucrătoare, el s-ar proroga până în prima zi lucrătoare care urmează, depunerea rechizitoriului impunându-se a fi făcută **cu 8 sau 9 ori chiar cu mai multe zile înainte de expirarea măsurii**, atunci când sunt sărbători legale sau zile declarate nelucrătoare, potrivit art. 269 din Codul de procedură penală referitor la calculul termenelor procedurale.

7. Observăm, pe de o parte, că **termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală** este reglementat **în materia măsurilor preventive**, unde se discută, în general, despre **termene substanțiale**. Pe de altă parte, termenul în discuție vizează un **act procesual**, și anume trimiterea la instanța competentă, de către procuror, a rechizitoriului, împreună cu dosarul cauzei, act procesual care declanșează procedura de cameră preliminară, iar în astfel de cazuri este vorba, în general, despre **termene procedurale**. **Întrucât termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală împrumută caracteristici atât de la termenele procedurale, cât și de la termenele substanțiale, apreciem că el are o natură juridică mixtă.**

8. Doctrina a reținut că deosebirea dintre termenele procedurale și cele substanțiale este determinată de interesul protejat, adică de rațiunea avută în vedere la instituirea lor, în sensul că termenele procedurale protejează **interese pur procedurale**, fiind necesare pentru sistematizarea și disciplinarea activităților procesuale, în timp ce termenele substanțiale protejuesc **interese extraprocesuale** și vizează situațiile care atrag restrângerea ori îngrădirea unor drepturi sau interese, așa cum este cazul termenelor care privesc măsurile preventive și măsurile asiguratorii.

9. Cu privire la **rațiunea** instituirii termenului prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală (**ratio legis**), considerăm că legiuitorul a urmărit, pe de o parte, ocrotirea **dreptului la apărare** al inculpatului supus unei măsurii preventive (control judiciar, control judiciar pe cauțiune, arest la domiciliu sau arestare preventivă), care este un **interes procedural**, iar, pe de altă parte, protejarea **libertății fizice (de mișcare) a inculpatului și a drepturilor sale fundamentale privind libera circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică** — ce pot fi afectate prin luarea unei măsurii preventive, așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa (Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, paragraful 20, și Decizia nr. 614 din 4 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 din 28 noiembrie 2016, paragrafele 13, 15, 19 și 26) — care reprezintă **interese extraprocesuale**. Astfel, termenul de 5 zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este reglementat în materia măsurilor preventive tocmai pentru a asigura mai multe garanții inculpatului atunci când este pusă în discuție privarea sa de libertate sau limitarea libertății individuale și a drepturilor fundamentale arătate mai sus. De fapt, **scopul ultim al termenului analizat este protejarea libertății inculpatului și a celorlalte drepturi fundamentale menționate anterior** — în cazul în care față de el s-a dispus o măsură preventivă în cursul urmăririi penale —, iar **dreptul la apărare este doar un mijloc prin care se asigură această protecție.**

10. Este adevărat că sancțiunea **decăderii** — pe care Curtea Constituțională a reținut-o, prin Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, mai sus citată, paragraful 18, ca fiind incidentă în cazul nerespectării termenului instituit de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală — este specifică termenelor **procedurale**, având în vedere că art. 268 alin. (1) din Codul de procedură

penală prevede că ea intervine pentru nerespectarea termenului stabilit de lege pentru exercitarea „unui drept procesual”. **Apreciem însă că, prin instituirea termenului analizat, legiuitorul nu s-a îngrijit numai de ocrotirea dreptului la apărare al inculpatului supus unei măsuri preventive și de desfășurarea cu celeritate a procesului penal, ci, mai ales, a urmărit să asigure inculpatului mijloace eficiente în scopul protejării libertății acestuia, precum și a celorlalte drepturi fundamentale amintite mai sus.** Rațiunea legii fiind aceea de a proteja, prin instituirea acestui termen, în primul rând, **drepturi extraprocesuale** — și anume cele privind **libertatea individuală, libera circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică** — termenul ar trebui să fie considerat **substanțial**, iar nu procedural, cu toate consecințele ce decurg dintr-o atare calificare. În acest sens, potrivit art. 271 din Codul de procedură penală, în calculul termenelor privind măsurile preventive sau orice măsuri restrictive de drepturi, **ziua de la care începe și cea la care se sfârșește termenul intră în durata acestuia.**

11. Astfel, apreciem că termenul de 5 zile instituit de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală nu poate fi considerat unul pur **procedural**, ci mai degrabă unul **substanțial** sau, cel puțin, cu o **natură juridică mixtă**, care are un **regim juridic diferit** față de termenele procedurale și **se calculează pe zile pline.**

12. Având în vedere modul de calcul al termenului de 5 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, rezultă că, **în speță, acest termen a fost respectat**, întrucât

rechizitoriul a fost înregistrat pe rolul instanței la 15 februarie 2016, în timp ce măsura preventivă expira la 19 februarie 2016.

13. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei*”. Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, adică relevanța excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele impuse de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, condiția incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15, și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20).

14. Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită condiția existenței legăturii cu soluționarea cauzei.**

Judecător,

dr. Livia Doina Stanciu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Regiei Autonome „Rasirom”, aflată sub autoritatea Serviciului Român de Informații

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2017 nr. 6/2017, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Regiei Autonome „Rasirom”, aflată sub autoritatea Serviciului Român de Informații, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Directorul Serviciului Român de Informații,

Eduard Raul Hellvig

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 5 mai 2017.
Nr. 298.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII
Regia Autonomă „Rasirom”
București, str. Pinul Alb nr. 3, sectorul 2
Cod unic de înregistrare RO7061781

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2017**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2017
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	35378
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	35313
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	65
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	33625
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	33515
		A. cheltuieli cu bunuri și servicii	9	26829
		B. cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	81
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	6723
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	5064
		C1 ch. cu salariile	13	4234
		C2 bonusuri	14	830
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	44
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	44
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	360
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	1255
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	-118
	2	Cheltuieli financiare	20	110
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1753
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	288
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	1465
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	1465
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	154
	8	Minimum 50% varsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	809
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	809
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	655
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	4358

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2017
0	1	2	3	4
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	4358
	a)	cheltuieli materiale	38	4133
	b)	cheltuieli cu salariile	39	171
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	54
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	1882
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	1882
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	108
	2	Nr. mediu de salariați total	49	108
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială	50	3647
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	3267
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	327
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	950
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	318

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Acordului de cooperare în domeniul arhivistic dintre Ministerul Afacerilor Interne din România, prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina, semnat la 11 octombrie 2016 la Iași

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare în domeniul arhivistic dintre Ministerul Afacerilor Interne din România, prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina, semnat la 11 octombrie 2016 la Iași.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor interne,
Maria-Cristina Manda,
subsecretar de stat
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleșcanu
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

A C O R D

**de cooperare în domeniul arhivistic între Ministerul Afacerilor Interne din România,
prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina**

Ministerul Afacerilor Interne din România, prin Arhivele Naționale, și Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina, denumite în continuare *părți contractante*, animate de dorința de consolidare și dezvoltare a relațiilor de colaborare reciproc avantajoasă, au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Părțile contractante promovează schimbul de experiență în domeniile de activitate ale Arhivelor, cu respectarea legislațiilor statelor părților contractante. În acest scop, ele convin să realizeze stagii de documentare a arhiviștilor. Stabilirea temei și a perioadei fiecărui stagiu de documentare se va face cu cel puțin două luni înainte. Partea contractantă primitoare asigură costurile de cazare și masă, iar partea contractantă trimitătoare, costurile de transport internațional.

ARTICOLUL 2

În scopul îmbogățirii bazei documentar-științifice, părțile contractante fac schimb de ediții de documente, ghiduri, îndrumătoare și altă literatură de specialitate.

ARTICOLUL 3

Părțile contractante promovează folosirea materialului de arhivă de către cercetătorii și solicitanții din statul fiecăreia, în conformitate cu legislația națională a părților contractante.

ARTICOLUL 4

În vederea completării fondurilor și colecțiilor de arhivă aflate în administrarea lor, părțile contractante se sprijină reciproc în depistarea de documente referitoare la istoria statului celeilalte părți contractante sau la relațiile dintre statele lor, în conformitate cu legislațiile statelor părților contractante.

Părțile contractante fac schimb de copii ale documentelor depistate, în condiții reciproc avantajoase și în conformitate cu legislația națională a părților contractante.

Semnat la Iași, la 11 octombrie 2016, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, engleză și ucraineană, toate textele fiind egal autentice.

În cazul unor diferende de interpretare va prevala textul în limba engleză.

Pentru
Ministerul Afacerilor Interne din România,
prin Arhivele Naționale,
Ioan Drăgan,
director

ARTICOLUL 5

Părțile contractante facilitează realizarea și eliberarea de copii de pe documentele aflate în administrarea lor, necesare soluționării cererilor cetățenilor din statul celeilalte părți contractante, în condițiile respectării legislațiilor statelor părților contractante.

ARTICOLUL 6

Părțile contractante studiază posibilitatea editării în comun a unor publicații de documente referitoare la istoria relațiilor dintre cele două state, precum și a organizării de expoziții documentare privind istoria relațiilor dintre statele lor.

ARTICOLUL 7

Colaborarea în cadrul prezentului acord nu exclude și alte forme de contacte profesionale, ca de exemplu: conferințe, prelegeri, seminare, expoziții realizate de comun acord.

ARTICOLUL 8

Prezentul acord se încheie pe o durată de 3 ani și se prelungește în mod automat cu încă 3 ani, dacă niciuna dintre părțile contractante nu va notifica, în scris, celeilalte părți contractante, cu cel puțin 6 luni înainte de expirarea perioadei de valabilitate, denunțarea acordului. Denunțarea produce efecte de la data primirii notificării.

Prezentul acord intră în vigoare la data primirii ultimei notificări, prin care părțile contractante își comunică reciproc îndeplinirea procedurilor legale interne, necesare intrării în vigoare a acestuia.

Orice modificare sau completare a prezentului acord se realizează prin consimțământul părților contractante și intră în vigoare în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul 2.

La data intrării în vigoare a prezentului acord, își încetează valabilitatea Acordul de colaborare interdepartamentală în domeniul arhivistic între Direcția Generală a Arhivelor Statului din cadrul Ministerului de Interne al României și Direcția Generală a Arhivelor Statului de pe lângă Cabinetul de Miniștri al Ucrainei, semnat la Kiev în anul 1995.

Pentru
Serviciul de Stat de Arhivă din Ucraina,
Baranova Tetiana Ivanivna,
director

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea și completarea art. 2 din Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și din titlurile de plată emise în condițiile art. 10 alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 90/2017

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Art. 2 din Procedura de plată a sumelor din titlurile de plată emise în condițiile art. 31 alin. (2) și art. 41 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România și din titlurile de plată emise în condițiile art. 10 alin. (6) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 90/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 25 ianuarie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Banca emite electronic în mod individual recipise de consemnare specială pentru fiecare titlu de plată în parte.”

2. Partea introductivă a alineatului (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Persoana fizică sau juridică indicată în dispozițiile de consemnare speciale sau împuterniciții/reprezentanții legali ai acestora se prezintă la orice unitate a băncii și solicită retragerea în numerar/virament a sumelor consemnate, pe baza următoarelor acte:”

3. La alineatul (6), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) procura specială autenticată, prezentată în situația în care titlul de plată este emis pe numele mai multor beneficiari, din care să rezulte numărul și valoarea titlului de plată și, după caz, mențiunea că procura este valabilă și pentru titlurile de plată ce vor fi emise în baza deciziei/titlului de despăgubire; certificatul de moștenitor, dacă este cazul, din care să rezulte numărul și valoarea deciziei/titlului de despăgubire; alte documente legale, după caz. Toate documentele trebuie prezentate în original și copie; copiile se rețin de către bancă.”

4. La alineatul (6), după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) erata, în original, document emis de ANRP (în cazul titlurilor de plată în cuprinsul cărora s-a constatat existența unei erori materiale privind datele de identificare ale beneficiarului — nume, dar și numărul actului administrativ care a stat la baza emiterii titlului de plată); se reține la Bancă și va însoți titlul de plată în cauză;”

5. Alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Banca solicită lunar, până la data de 15 a lunii următoare, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților îndreptarea erorilor materiale constatate în luna anterioară, în cazul în care se află în imposibilitatea efectuării plății din următoarele cauze:

- a) codul numeric personal sau codul de identificare fiscală al beneficiarului nu corespunde cu numele beneficiarului transmis;
- b) numele și prenumele beneficiarilor au fost redactate greșit;
- c) numărul actului administrativ care a stat la baza emiterii titlului de plată a fost redactat greșit;
- d) orice altă neconcordanță care împiedică efectuarea plății.”

6. Alineatul (9) se modifică va avea următorul cuprins:

„(9) În cazul erorilor materiale din codul numeric personal sau codul de identificare fiscală al beneficiarilor, ANRP solicită Ministerului Finanțelor Publice, prin adresă scrisă însoțită de documente justificative și confirmarea Băncii că titlul nu a fost lichidat, anularea plății titlului de plată prin retragerea sumei de la bancă și restituirea titlului de plată, în vederea retipăririi acestuia.”

7. După alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) În cazul în care ANRP primește o declarație notarială din care rezultă faptul că beneficiarul titlului de plată a pierdut titlul de plată, aceasta poate proceda la retipărirea titlului de plată pe numele aceluiași beneficiar/acelorași beneficiari și cu același quantum. ANRP retipărește titlul de plată doar după confirmarea Băncii că titlul de plată declarat pierdut nu a fost lichidat, iar suma consemnată aferentă titlului de plată a fost blocată de către aceasta. ANRP va transmite:

a) Ministerului Finanțelor Publice o adresă de înștiințare din care rezultă faptul că beneficiarul a pierdut titlul de plată, precum și faptul că în locul titlului de plată declarat pierdut s-a emis un alt titlu de plată, însoțită de copie conform cu originalul a declarației notariale a acestuia și titlul de plată retipărit;

b) Băncii o adresă de înștiințare din care rezultă faptul că beneficiarul a pierdut titlul de plată, însoțită de o copie conform cu originalul a declarației notariale a beneficiarului, precum și faptul că în locul titlului de plată declarat pierdut s-a emis un alt titlu de plată căruia i se va atribui numărul de recipisă aferent titlului de plată declarat pierdut;

c) beneficiarului titlul de plată retipărit (ce îl înlocuiește pe cel pierdut) însoțit de o adresă prin care îi comunică faptul că numărul recipisei de consemnare specială rămâne neschimbat.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 5 mai 2017.

Nr. 670.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 054429